

МАЙКЪЛ ХАМИЛТЪН НИЩО ПО-ОПАСНО ОТ ЕДНА АМАЗОНКА

Част 0 от „Амазонски свят“

Превод от английски: [Неизвестен], 1992

chitanka.info

Аз, разбира се, бях луд.

А освен мен луди бяха също така и останалите трима от карето ни.

Но това все пак си беше техен проблем. Докато за собствените си действия отговарях аз самият.

Може би някакво разумно оправдание за рейд към Забравените води можеше да се намери — една добра печалба, например, съвсем не беше изключена. А и нашите гранични власти напоследък гледаха малко през пръсти на подобни отклонения — доколкото съществуваха, разбира се (ограниченията, не граничните власти). Но не просто да се намъкнеш в Забранените води, а да почнеш да тършуваш по самите Дяволски острови най-накрая да дебаркираш на Исла — най-големия от тях — при това даже не с кораб, а с 12-метрова платноходка без никакво въоръжение — е, това си бе наистина безумие. Островите не бяха населени (естествено, някога са били, преди Катастрофата), но те вече се намираха в абсолютно забранена територия и се наблюдаваха от Охраната на амазонския континент. Една среща с патрулен катер или фрегата биваше винаги последна — реакцията им бе твърдо програмирана и се състоеше в два бързи реактивни снаряда по нарушителя на неприкосновеността на пространството.

На това отгоре когато човек е любопитен свръх мяра, както твърди Мишел, изглежда, не без основание, няма нужда някой да му създава неприятности — той сам си усложнява положението по всякакви възможни начини. На брега слязохме тримата, а Мишел остана да пази корабчето. Реших, че няма нужда да се мъкнем заедно, а ако се разделим шансът за интересна плячка ще е двойно по-голям — и след като обещах да се върна преди стъмване, потеглих на север, а приятелите ми — на юг. Скоро излязох на стар път, плътно обграден от гъста гора и от двете страни, и тръгнах по него. Почти непроходимата гора излъчваше странни миризми и разнообразни звуци, които ме държаха в напрежение, тъй като не можех да определя произхода им. Непрестанният птичи хор се накъсваше от пукота на счупени съчки или от звук, подобен на суркане на голямо тяло по гъсталака от храсти. Многократно се опитвах да се вгледам навътре в тъмнеещата гора, но нищо не забелязах.

След 4–5 мили започна да ми става неуютно. Продължавах упорито напред, като нанасях в бележника си някои особености по

пътя — нямахме добри карти на островите. Местността беше хълмиста, с грамадна гора и практически никаква видимост. Съвсем естествено безпокойството ми се позасили, макар че не си го признавах — напълно непознатата местност в чуждата, строго забранявана територия, започваше да ми действа на нервите.

Зад поредния завой изведнъж гората свърши и пред погледа ми на разстояние поне две мили се разстла открито пространство. Веднага личеше, че това е било някаква промишлена площадка, но нямах време да се вглеждам в детайлите, защото не много далеч от мен, заобиколили някакво съоръжение, се виждаха човешки фигури.

Не можех да откъсна поглед от тях. Десет... двадесет... тридесет секунди... Това не трябваше да продължава, не. Защото както добре ги виждах аз, така и те можеха да ме видят. А това би било краят. С два скока се скрих в гората и затичах по пътя надолу.

Защото, това бяха, разбира се, фигури на амазонки.

В нашия мъжки свят не можеше да има по-голямо събитие от срещата с амазонки. Всеки знае, че те съществуват, всеки е виждал поне техни снимки, а в края на краищата и самото наше съществуване беше най-доброто доказателство, че тях ги има — пък макар и на един друг континент, далеч отвъд Океана. Но в обикновения живот шансът да срещнеш амазонка не бе по-голям от този, да срещнеш дявола, например — а и последиците едва ли биха били по-различни. Едва ли имаше нещо по-опасно за човека от това да се окаже лице в лице с амазонка. И неслучайно през последните столетия обществото беше утвърдило абсолютната забрана, истинско табу, върху подобен контакт.

Разбира се, почти нямаше и теоретични условия за контакти с тях — те си живеяха на техния континент, отвъд Океана, ние — на останалите. Правителствата поддържаха дипломатически отношения основно чрез радиото. Бяха точно уредени спорните зони, неутралните води и забранените за нас, съответно за тях, територии. И най-важното, стриктно бе уредена жизнено важната за нас търговия с амазонките. С тях контактуваха — спазвайки строго регламентираните разстояния и етикет и под троен взаимен контрол — само членовете на Митническите отряди, предаващи и приемащи стоката на две специално оборудвани за търговски обмен пристанища. Много рядко случайни срещи с амазонки имаха и отделни рибари, браконieri или контрабандисти като нас. Спасилите се бяха тези, които светкавично

обръщаха назад и с най-голяма скорост се отдалечаваха. Не знаех някой да е оцелял, ако бе дръзнал по-близък контакт.

В търговията амазонките напълно доминираха над нас. Те ни държаха в непрестанен шах, защото притежаваха и разменяха с нас стоката, без която не можем. Направо казано, от благоволението им зависеше самото ни съществуване — като раса и народности. Само от тях получавахме децата си.

Това бе естествено — мъжете не раждат, а нивото на техниката ни бе безкрайно далеч от възможността да осигури продължението на рода без участието на другия пол.

Разбира се, те пък се нуждаеха от нещо друго в замяна, без което също не можеше да се продължи рода — нашата семенна течност. Само че замяната не беше равностойна. Много отдавна, преди векове, нашите власти били принудени да приемат, че усилията по получаването на нашия експортен продукт са несравнимо по-малки от усилията по зачеването и отглеждането до 1–2 годишна възраст дори и на едно-единствено дете. И наистина, само една хладилна камера със семенна течност, предоставена от нас, можеше да служи за изкуствено оплождане на хиляди и милиони яйцеклетки.

Имаше и нещо друго. Упорито се говореше, че амазонките не спазват точно древния обичай, закона и договореностите с нас, които изискваха всички момчета, без изключения, да се предават на нас, а всички момичета да остават при тях. В строга изолация, под силна охрана и в дълбока тайна те били оставили някои от момчетата да пораснат при тях. Разбира се, обречени на затвор, тъй като свободното им движение сред амазонките би било смъртно опасно за тях самите, а и за останалите. Говореше се също, че тъй като само 1–2 дузини мъже са достатъчни за производството на семенна течност, някои властващи амазонки са оставили за такива цели своите собствени синове, обладани от манията утрешното човечество да се състои практически само от техни внуци и правнуци. Вече открито се коментираха засилващите се прилики между индивидите — особено от новите поколения. Така че никой от нашата мъжка раса не беше сигурен, че момченцата, които пристигаха с хиляди всеки месец, имаха нещо общо със семенната течност, която изпращахме. Амазонките може би я вземаха само за да поддържат илюзията, че и те зависят от нас, че

получаваме собствените си деца и че дори амазонките са наши сестри и братовчедки.

Все по-явно ставаше, че тази течност не ги интересуваше чак толкова много. Наред с нея те вземаха от нас други неща, и в това се състоеше 99 процента от износа ни: кораби, машини, оръжие. Нещо повече: най-добрите и най-нови кораби, най-добрите машини и оръжия. На практика почти цялата тази част от промишлеността работеше за тях. Петстотинте момченца, които ни предаваха само с курса на един кораб, ни костваха годишното производство на една средна фабрика. Икономистите ни изчисляваха, че над 40 процента от производството ни отива за амазонките. Срещу това все пак ние получавахме нашите синове. Но непрестанното кръвопускане, което причиняваха на икономиката ни нашите партньорки, не ни позволяваше нищо повече, освен едва-едва да свързваме двата края. Разбира се, те пък живееха много по-богато, макар че точни данни няхаме — невъзможно беше и един час наш разузнавач да остане в тяхната страна. Това, в което бяхме уверени, тъй като го виждахме, беше, че тяхната флота е многократно по-силна, че използват на корабите си много по-модерни машини и оръжия.

Всъщност, ние бяхме жертви на безмилостна експлоатация, на такова изсмукване на силите ни, което не ни даваше възможност да вдигнем глава. Това естествено предизвикваше реакции и последните десет години голямо влияние придоби Ордена на Независимите. Ордена искаше да разреши проблемите със сила. Възможно бе, макар и нелеко, да се пленят екипажите на 2–3 амазонски кораба, да се държат амазонките в строга изолация и след изкуственото им осеменяване (ако не бяха стерилни) да се дочакат нашите деца, с които нашето мъжко общество ще разполага. И какво от това? Както казваше нашият Херцог: за поддържане на числеността ние се нуждаем от стотици хиляди утробы годишно, а 20–30 пленени амазонки и съответно родени деца нищо не оправят.

Те само щяха да взривят отношенията ни с амазонките, да доведат до война и пълно пресекване на потока от мъжки деца. Нищо не костваше на амазонките да ни държат на „диета“ с години и дори да предизвикат почти пълното ни изчезване като раса. Ето защо идеята на Ордена беше страшно опасна за нашето съществуване. Както и нейният разширен вариант — десант и завладяване на амазонския

континент. Който имаше и най-малка представа от съотношението между нашия и техния флот, да не говорим и за другите оръжия, знаеше, че това си е чисто безумие. Уви, съдбата ни бе да бачкаме и да търпим.

Омразата към амазонките изпълваше сърцата ни. Разбирането, че те са причина за суровия живот, който водим, се наслагваше на традиционния страх от тях. За много поколения „амазонка“ бе нещо по-страшно, отколкото някога са били за суеверните хора вещиците, самодивите и русалките. И с право — амазонката е смъртна опасност за всеки мъж. Половият контакт с амазонка неизбежно завършва със смъртта му. Но смъртно опасно е дори докосване до нея, до кожата ѝ... Ако не беше строгият обичай и закон, забраняващи всяко доближаване до амазонка, нашата раса можеше да е изчезнала още в ония времена, когато е живяла смесена с амазонската. Защото амазонките приличат досущ на жените, заедно с които са живели мъжете преди Катастрофата. Тогава се е появила проклетата полова болест и жените започнали да се превръщат в амазонки — същества, привлекателни и носещи гибел за мъжа, докоснал се до тях. Трябвало е милиони мъже да загинат, а други да оцелеят чрез изолиране в малки еднополови групи, за да се утвърдят спасителните обичаи и закони, предписващи моментално унищожаване на амазонка, попаднала на мъжка територия. Разбира се, на амазонска територия действуваше огледално обрнат закон.

Страх, омраза, ненавист, смесени с някаква неотразима привлекателност, която поради това, че не може да бъде изтръгната напълно, още повече ни озлобява срещу амазонките. Казват, че и те чувстват нещо подобно към нас. Минава за нередно, но стаите на много от нас са украсени с амазонски снимки. Ние сме като Одисей, който слуша неотразимо-сладостно-привлекателните гласове на фаталните сирени, но здравите въжета му пречат да извърши последната глупост в живота си. Нашите въжета са обичаите, законите и разумът ни.

* * *

Тичах надолу по хълма, защото си давах сметка, че съм на чужда територия. И законът, и обичаят бяха категорични — трябва да бъде унищожен. Наистина островите бяха юридически амазонски, но не и същинска част от Амазония, ала да разчитам на това бе лекомислено — амазонските патрули винаги стрелят, преди да питат.

След малко се поуморих и преминах към бързо ходене. Макар че далеч назад дочухах неравномерното бучене на мотори — един? два? — нищо не показваше че са ме забелязали и ме преследват.

Огледах се: гората бе все така непристъпна. Освен дълъг нож, носех малка брадвичка, която срещу амазонките бе безполезна, но можеше да ми помогне да си пробия път през преплетените клони и храсти. Само че, едва ли можех да преодолявам повече от десетина метра в минута, а и проhodът след мен би бил чудесна следа за преследвачите ми. Малко по-напред по пътя имаше тясно и архаично мостче. Още при идването ми ме зачуди как изобщо стои. Спуснах се към него — не, не за да се скрия отдолу, разбира се. Един поглед към дървените подпори бе достатъчен, за да разбера, че няколко удара върху най-изгнилите части ще го направят практически неизползваем за коли. Заработих бързо с брадвичката и само след половин минута част от подпорите бяха сринати на земята. Така. Мостът си стоеше, но ако преследвачите ми се опитат да минат по него сигурно ще пропадне и доста ще ги забави. Затичах се нататък.

И точно навреме. Защото вече се чуваше все по-нарастващ шум на работещ мотор — този път отзад. На около половин километър от мостчето реших да свия към гората. Не мина и минута и отзад се чу трясък, а после настъпи тишина. Моторът на колата бе спрял да работи. Другата кола, която смятах, че се движи по страничен път, бе сигурно вече много далеч, защото не се чуваше.

Ами сега? Разбира се най-разумно беше да продължа известно време през гората, после да изляза на пътя и да се върна към заливчето, където ме чакаше Мишел с платноходката. Но... какво ли е станало с колата зад мен? Любопитството ми надделя и аз внимателно се върнах назад...

... Очевидно мостчето не бе издържало и грамадният джип се беше катурнал на брега. Една амазонка, която се е намирала в него, изглеждаше ранена при катастрофата и затисната под джипа. Доближих се още малко, като все още се прикривах. Ранената правеше

слаби, едва доловими движения в безнадежните си опити да се измъкне изпод колата. Не бе облечена в униформа, а само с карирана пола и блуза като за излет. Не се виждаше никакво оръжие край нея.

Това доста ме успокои и ме направи по-уверен. Очевидно тя не бе на служба в патрулните сили и твърде вероятно бе съвсем случайно да се е озовала тук. Патрулите им се движеха на тройки, въоръжени много добре и униформени. Може би наистина не бяха ме забелязали, а просто тази амазонка се е движила с джипа по някаква своя работа насам — съвсем не да ме преследва. Никога не би тръгнала сама и без оръжие, ако допускаше, че наблизо има нарушители от нашия свят.

Неусетно се бях доближил съвсем близо. Чувствах неудържима необходимост да бъда съвсем до нея, да надникна отблизо в очите ѝ, да впия поглед в лицето ѝ. Изглеждаше млада и красива — съвсем като онези, едновременните жени, на които се възхищаваме. Тя още не ме бе забелязала и с тихи стенания, събрала малко сили, правеше опити да се измъкне. Но бе притисната лошо. Сега забелязах и кръвта — изглежда бе ранена сериозно, може би имаше счупен крайник. Радостната възбуда, която чувствах поради това, че бях обезвредил евентуалния преследвач, все по-често се сменяше с необяснимо съчувствие и безпокойство за проснатото под джипа същество.

Какво трябваше да направя? Имах три възможности. Първата бе да се доближа бързо и да я доубия. Та това беше амазонка! Самата дума ме изпълваше с трепет. Страхът ражда жестокост и омраза. Знаех, че понякога те са безпричинни, но страхът от амазонките съвсем не бе без причина... Те бяха най-голямата опасност за мъжкия род, а и за мен лично. Но законът и обичаят не ме задължаваха да я убия. Съвсем друго щеше да бъде, ако тя беше попаднала на нашия бряг. Тогава нямаше да има място за най-малко колебание. И макар че никога не бях убивал човек с нож или брадвичка, сигурно щях да го сторя с цялата решителност, присъща на мъжката раса в критични моменти. Но сега аз бях нарушителят на обичая и закона. Нямаше да е много справедливо да я унищожа — тя не бе нарушила табуто, дори не бе моя преследвачка. Признавам, не бях и убеден, че лесно можех да забия нож в това безпомощно, нежно тяло. Съчувствието ми към него ту избухваше, ту се заменяше с атавистичен страх от докосването, не, дори само от доближаването към него, от това, че дори и по материята на ножа, който бих могъл да забия, нейната зла амазонска сила можеше

светкавично да протече към мен и да ме унищожи; косата, устата, очите и кожата на крайниците като че ли носеха особена опасност...

Но не можех да избира и втория вариант: да повдигна леко джипа, да и помогна да се измъкне, да се погрижа, доколкото мога за раните ѝ. Та това противоречеше на всичко, което чувствах към амазонките! А и вкоренения страх от тялото ѝ, докосването до което носеше болест, гниене и смърт... не, не, допира до фантастично фината кожа изглеждаше по-страшно от докосването на жабешка. А и все пак това бе расата на нашите врагове.

Оставаше третият вариант, най-лесният. Не е честно и не мога да я убия; не е редно и не мога да и помогна; значи обръщам се и си тръгвам бързо, а тук да става каквото ще. В края на краищата катастрофи стават с хиляди всеки ден. Да, аз дори се пообърках, макар да знаех — мисълта за изоставената тук ранена щеше да ми се явява и утре, и след месец, и след година, може би и вечер, преди заспиване. Опитах се да се убедя, че кой знае какви опасности тук няма, че хищници няма... освен подивели кучета... може би и рисове..., че ще я намерят, пък и сигурно има пистолет да се отбранява... Ако пък няма — защо тръгва така лекомислено? Тя си е виновна...

И все пак знаех, че макар и мъничко, може би съвсем мъничко, колкото милиграмова капчица отрова, вина имам и аз. Направо казано катастрофата я предизвиках аз — наистина, смятайки, че съм в законна самоотбрана. Но тази малка капчица отрова, колкото и миниатюрна да беше, нямаше да ме остави на спокойствие никога.

Тогава забелязах, че тя ме гледа. Изненадата за нея сигурно е била съкрушителна, защото очевидно те не подозираха за нашето присъствие в тяхната зона. Нищо не каза, опита се само да спре стенанията си, не съвсем безуспешно. Дишаше трескаво и мъчително, лицето ѝ бе бяло като сняг и имах чувството, че може всеки миг да изгуби съзнание. Косата ѝ... очите ѝ... устните ѝ... не, не, дори носът и скулите... но това... това беше Тя!

Сега аз се разтреперах и моето дишане стана конвулсивно. Боже мой, наистина, светлокестенявата леко начупена коса, тайнствените сивозелени, мъничко отчуждени и мъничко присмехулни очи, малкото, с вирнато връхче носле и устните... така красиво очертани, полуотворени — разбира се от болка, не от страст — привлекателно

обрамчващи доста широката уста... — това бе самата Тя, нямаше грешка! Но как...

... Имах си тайна, за която никой не знаеше. Обикновено стоеше на шкафчето до леглото ми, но ме придружаваше навсякъде, където пътувах, като я слагах в книга с твърди корици. Беше странно, 20–25 годишно момиче с тънко вратле и внимателен, като че ли усмихнато-разбиращ поглед. Бяха я хванали на излизане от голямата библиотека и сигурно бе чела до последния момент, тъй като слънцето ѝ пречеше. Естествено, не знаех как се казва, но си я бях кръстил с едно от онези женски имена от далечното минало, които днес амазонките май не използват — „Ира“. Това бе видимото, а от там нататък трябваше да си домислям сам — и какво следва, и какъв е гласът ѝ, и как се държи при една или друга ситуация... Блузката ѝ бе почти прозрачна и нямаше нужда да си домислям какво се криеше под нея — острите и тъмни връхчета прозираха достатъчно добре — но оттам надолу фотографът не я бе хванал и се разкриваха безкрайни простори за неовладяните ми фантазии... Приятно ми бе да си представям, че е жена, а не амазонка (макар че много добре знаех, че снимката е нова, а не от столетията преди Катастрофата), нормална жена като онези, които са живеели преплетено с мъжката раса в хилядолетията преди, привлекателни като амазонки и безопасни и ласкави като жени, с мека и гладка кожа, докосването до която с пръсти и дори с устни не те грози с нищо, страстни и непредсказуеми, позволяващи неудържимото влечение към техните устни и бедра — дори и те безопасни! — да разцъфтява и се излива свободно, освобождавайки те от натрупаните напрежения и вдъхновявайки те за невъзможни иначе неща. Силата на моето въображение бе превърнала това необикновено амазонско момиче в истинска жена.

И ето сега това момиче... Ира... моята Ира... стоеше пред мен...

Това бе невъзможно. Разумът ми упорито отказваше да повярва, повтарях си настойчиво, че подобно съвпадение е невероятно, че това бе шанс едно на сто милиона или нещо подобно, най-накрая, че снимката на моето момиче бе правена отдавна и значи, моделът е със сигурност по-възрастен от амазонката, лежаща пред мен — напразно, сърцето ми биеше лудо и радостно, не, не се страхувах от нея, аз знаех какво ще направи тя в един или друг случай, познавах гласа ѝ, движенията ѝ... Но аз бях все пак рационално същество и успях да си

наложа и по-правдоподобен вариант, приех, че това е някаква двойница, може би роднина и толкова.

Сигурно съм стоял така минута или по-малко, глупашки втренчен в съществото, за което не знаех какво да мисля, но тези 60 секунди в подобни мигове са цели 60 дълги епохи, през които светове се сгромолясват и раждат. Не зная какви бяха за нея тези светове, тя бе отместила поглед от мен, но накрая отново обърна глава и процеди:

— Какво гледаш ... тръгвай си... — личеше, че се измъчва да говори. — Тръгвай ... или помогни, ако ще помагаш...

Преди още да размисля краката ми сами ме изнесоха с два скока до обърнатия джип, ръцете ми затърсиха трескаво удобно място, рамото ми се облегна на каросерията и натисна силно, напълно уверено, че колата ще поддаде — и тя наистина поддаде, помръдна малко, но достатъчно „Ира“ — може би „Ира-2“? — да пропълзи понапред, след това още малко и още малко, но вече достатъчно, за да се отскубне от притискащата я прегръдка на металната каросерия, след което изохка и изтощена от усилията и болката застина с нос забит в шумата.

Не можех да се позная. Аз ли бях това? Все по-малко успявах да си давам сметка за противоречивите чувства, които ме обладаваха през няколко секунди, да не говорим за някаква възможност да ги контролирам. Бях като под хипноза — особено когато чух гласа ѝ — малко по-нисък от очаквания за такова нежно същество, с неповторим, богат тембър, който при друго нейно състояние навярно подчиняваше безпощадно отсрещния. Бавно отлепих рамо от леко отместения джип и ... застинах на място. Не смеех да помръдна и на милиметър за да не разваля нещо. Дори се опитах да не дишам, но нямаше как.

При изпълзяването полата ѝ се беше запретнала почти до кръста и това, което видях, ме разтърси като токов удар. Мъчех се да гледам повече към колената ѝ, тесни и изящно оформени, но като по пързалка очите ми се плъзгаха нагоре по бедрата, разширяващи се с плавни, добре очертани дъги, и преминаваха към ясните, невероятно реални силни изпъкналости, които с белотата и заоблеността си предизвикваха взрив от емоции. Това бе така нереално ... така невъзможно възторгващо и същевременно толкова конкретно с ясните, набъбнали форми, които не оставяха съмнение в това, че наистина съществуват, че наистина са точно в този трудно достижим възмечтан

и възжелан вид, че просто са тук пред мен, на метър и половина разстояние и ако само поискам... Не, не, това не можеше да бъде! Толкова пъти представяно, измисляно, донагласяно, сега това стоеше точно пред мен, пред самия мен, малко шокиращо с изявената си изпъкналост и доста широко за това фино и нежно същество, но с приятна и вдъхваща някаква сигурност и уют ширина ... Не, не бе гола, имаше някакво скромно подобие на бельо, но това не променяше нещата.

Тогава тя отново се раздвижи — точно бях започнал да мисля дали не губи съзнание — и бавно се завъртя настрани (сега вече виждах само бедрата ѝ), като се взря в лицето ми. Първо ме обля някакъв срам, сам не знам от кое точно (все пак бях използвал безпомощното ѝ състояние), а после бързо се смени с яд — ядосвах се на самия себе си, на желанията, предизвикали в мен почти неудържима възбуда. Та това бе амазонка! Истинска амазонка, а не жена! Мътното и силно влечение едва не ме хвърли към тялото ѝ като че бях съвсем незрял и нищо неразбиращ младеж! Бях се поддал на неописуемата наслада и възбуда от формите ѝ ... съвсем като Одисей със сирените, само че нямаше кой да ме върже и трябваше да разчитам на разума си и следването на обичая и закона. „Амазонската магия“, помислих аз, прословутата амазонска магия. Значи е истина, че попаднеш ли в неин плен...

— Благодаря — тихо каза Ира — благодаря ти за помощта...

Само кимнах леко. Произнасяше думите много по-отчетливо от нас и доста меко, с малко напевна интонация. Май с нетърпение зачаках да чуя пак гласа ѝ. Тя продължаваше да ме гледа изпитателно, после направи опит да предложи някакво подобие на усмивка:

— Честно казано, ако не те бях срещнала, нямаше да повярвам, че мъж е в състояние просто да дойде и помогне на някоя от нас в беда... Това е невероятно ... Ти ... ти си много особен. Като че ли не робуваш на предразсъдъците.

Аз облизах устни и намерих сили да тръгна във върнатата посока:

— Ти ... ранена ли си? Нещо счупено има ли?

— Не знам... Може би тук — тя показва крака си около коляното, но непослушният ми поглед не се задържа там повече от две секунди и ловко, като рецидивист, отскочи отново нагоре. — А кръвта е само от тези ожулвания, не е опасно.

Така наречените „ожулвания“ съвсем не бяха безобидни, а кървящи повърхностни рани по ръцете, краката и дори по скулата ѝ. Лицето ѝ се изкриви от нов пристъп на болка, изглежда.

— Боли ли?

— Откровено казано — помъчи се да се усмихне тя — доста боли.

Виждах я, че дори диша с голямо усилие. Сигурно беше замаяна или не намираше за нужно да оправи полата си.

— Имаш ли някакви лекарства?

— Да, моля те, виж в колата...

Веднага намерих превързочния пакет, върнах се при нея и се наведох да и го подам ... Само че се спрях. Сама ли щях да я оставя да се превързва? А какво — аз ли да направя това?! Да се докосна до кожата на една амазонка? Да рискувам допир с гола ръка, без ръкавица? Наистина, допускаше се, че не винаги допира до амазонската кожа означава задължително заразяване, не бе така стопроцентово опасно, както контакта с лигавица — уста, полова област — но все пак ... В края на краищата и връчих пакета. Тя се помъчи малко с него, отвори го с помощта на зъбите — едната и длан кървеше — и след като изтърва един бинт на тревата ме попита:

— Можеш ли да ми помогнеш?

Каза го тъй естествено и между другото, сякаш бе нещо, разбиращо се от само себе си.

— Аз... — устата ми не можеше да продума това, което трябваше да отвърна, наведох се, вдигнах бинта и го заизтърсвах от боклучетата — нямаш ли ръкавици?

— Ръкавици? За да ме превържеш ли?

Кимнах. Предстоеше ми контакт не само с кожата ѝ, но и с кръвта ѝ, не можех да бъда не просто нарушител на обичая, но и безразсъден!

— Разбира се, че нямам — стори ми се, че долавям прикрита обида в гласа ѝ. — Наистина не съобразих. Ти, навярно, се страхуваш да ме докоснеш, извинявай, че те карах...

И тя спокойно и малко изпитателно се вгледа в очите ми. Отвърнах на погледа ѝ и потънах в нейните — ясни, чисти, с дълбочина, в която не се криеха никакви подводни рифове и нечестни помисли. Така и трябваше да бъде, дори не можеше да бъде другояче

с... моята Ира. Кимнах ѝ съучастнически и леко се усмихнах; като че ли тя също ми отвърна. И когато започна да третира раната си с дезинфекционния разтвор, аз се пресегнах, взех решително памучето и без да обръщам внимание, че тя се свива от болки, обработих раните по ръцете, а после хванах внимателно крака ѝ над коляното; кожата ѝ бе така нежна и приятна, че просто не можеше да носи някаква зараза, не, не и нейната! И когато я превързах, задържах за малко крака ѝ в двете си ръце, осъзнавайки какво се е случило: да, аз държах с незащитена ръка кожата на една амазонка и нищо страшно не ставаше, държах голия крак на една амазонка и тръпнех от неясна възбуда, а небесата не се срутवाха върху мен! Този миг исках да го задържа, тя не направи опит да си дръпне крака, а може би ме разбираше и не искаше да ме прекъсне; неусетно бях започнал да галя бедрото и нагоре с две ръце, приятно ми бе да чувствам бархетната кожа, заобленостите, под които пулсираше силен мускул, и когато вече се увлякох, много нагоре, се стреснах и я пуснах — за наше общо съжаление, както ми се стори.

— Ира — прошепнах аз — Ира... как се казваш?

През болката тя се усмихна:

— Може и Ира. Но обикновено съм Мириам...

* * *

Следващият час научих страшно много за нея.

Тя беше историчка и нямаше нищо общо с патрулите им, освен приятелство с командирката на отряда им. Отказа се да се опитаме да стигнем до нашата платноходка, и бе решена да се върне в тяхното пристанище, макар че бе по-далеч. Разбира се, това щеше да е невъзможно без моя помощ и аз реших, че Мишел ще трябва да почака. Взехме от разбития джип най-необходимото от багажа ѝ и тръгнахме по пътя към пристанището. Тя пристъпваше едва-едва, облегната на мен с две ръце, от време на време обливана в пот и мъничко сълзи, с малки стъпки, които ни предвещаваха поне 12–13 часа път. Бях я обгърнал с едната ръка, днес по-чувствителна от всякога, и усещах всяка извивка на гъвкавото ѝ тяло, тръпнещо под пръстите ми. Въпреки контузиите то предизвикваше истинска еуфория в душата ми с тази страшна чупка в кръста, със заоблените

разширения надолу, така невероятно поклащащи се при ходене, с твърдите гърди, които допираше при притисканията си в мен. И така, след близо 3 часа сладка възбуда за мен и мъчителни болки за нея, трябваше да спрем. Здравчаваше се. Налагаше се да преспим под открито небе. Избрах малка полянка в гората с хубава трева и под огромно дърво и се настанихме там. За щастие бе достатъчно топло да се издържи без завивки.

... Поглъщах отблизо неповторимия аромат на разпиляната ѝ коса, спусках се с устни и език по леко изпъкналите чудни скули, пиех още солените следи от сълзи по лицето ѝ, целувах я... целувах я така, както само жена съм си представял, че може да се целува, спусках се под брадичката ѝ по грациозната, тънка шия, по женските ѝ... по амазонските ѝ разголени от мен рамене; старателно заобикаляните ѝ устни се впиха в неудържим порив в моите, преодолявайки бариерата, около която страхливо се суетях, няхах възможност да се опомня от изненадата, поразен от дързостта, с която тя наруши неписания договор за неприкосновеността на тази част от телата ни, омаян от сладостта ѝ и малко шокиран от агресивността на езика ѝ в моята уста... Измъкване от тази целувка нямаше... не... Разбихах, че Мириам за мен бе вече просто жена, не амазонка (тя така и каза: „просто жена съм, разбира се, каква амазонка, тези заразни жени, които наричате амазонки, са отдавна история“), на моменти не бях наясно само дали всичко това става с мен или е съмн, но нямаше значение, обясненията оставяхме за утре, обясненията за „глупавия мит за амазонките“, както тя се изрази, в който още вярваме, обясненията какво представлява тяхното общество и какво нашето, обясненията какво съм аз за нея и тя за мен... Бяхме прескочили всички прегради, не, бяхме ги сринали, покривах с дълбоки целувки цялото ѝ тяло, гърдите, корема, бедрата, кръста, ръцете и лицето, и тя ми отворещаше и се извиваше под мен сама подлагайки на ласки следващия кът от тялото си, докато накрая дойде ред на последната преграда, онази неясна, предизвикателна и тайнствена област между бедрата, която е най-страшното у амазонките и най-привличащото у жените. И да вярвах, и да не вярвах, не можех да се съмнявам в едно — че тя е жена. И ето, по тръпнещата кожа все по-надолу и по-надолу, аз се срутих в бездната на нейното тайнство, обляна с капчици роса, и останах завинаги там... и когато нахлувах в най-опасното и забранено

нещо на света помислих за миг, че ето на, сега ще загина, така, върху амазонка умират мъжете... и наистина за секунди загубих съзнание... едва дишах... после постепенно идвах на себе си... тлеехме един до друг в блаженство, и аз бях жив, а амазонката до мен бе моята жена Ира...

* * *

На другата сутрин планът беше готов. Аз трябваше да проникна в този амазонски свят. Мириам знаеше как да стане това, можеше да ми помогне и искаше да го направи. И тази нощ може би беше началото на края на този странен, изкривен свят.

Това щеше да зависи от мен. Уж слънцето беше същото, въздухът и гората наоколо бяха вчерашните, но един свят се беше срутил в краката ми. Отломките му още ме притискаха и ми предстоеше да ги разчистя. Бяха грамадни и невероятно тежки.

Но все пак бяха вече отломки. Засега само за един мъж, за мен, но това бе достатъчно.

Превод: Красномир Крачунов или Христина Минкова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.